

Mor Britta
(ANNA-BRITTA)
på Södra Kloten

(Bo Fosslund)
Pappas mors
syster vilken
farig Anna-Britta
Fosslund är upp-
kallad efter.

Minnen

nedtecknade av

Sven Eketorp

Augusti 1987

I UNGA ÅR

Anna Birgitta Danielsson föddes 1875 i Gräsberg i Malingsbo kommun. Men det är som Mor Britta - på Södra Kloten som vi kommer att minnas henne och berätta om henne i dessa minnen.

I Gräsberg ägde fadern ett rätt stort bondställe med pigor och drängar, 2 hästar och kor. Fadern ansågs som en mycket skicklig och initiativrik jordbrukare, en föregångare som klarade sig bra. Han fick fina skördar och det verkar som om Mor Britta ärvde hans kynne. Hon citerade ofta uttryck typiska för sin far.

Mor Britta på äldre dagar vid sin fädernegård i Gräsberg

Anna Birgitta fick egentligen inte gå i skolan för sina föräldrar. Hon skulle arbeta på gården och skolan fick komma i andra hand. Men några terminer - med stora avbrott - blev det ändå i Gräsbergs skola och det verkar som om hon gick hela det sjätte året. Katekesen med förklaringar och allt lärde hon sig i alla fall och den blev hennes rättensnöre. I brev till Sven Ep. skrev hon: "O, vad jag var lycklig, som slapp gå i skolan. Jag satt i fars och mors knå på söndagsförmiddagarna och såg när de läste Luthers huspostilla och så fick jag en bit läxa ur katekesen".

Dessa minnen är nedtecknade huvudsakligen efter en bandupptagning 1962, då följande personer kunde berätta: Karin, Axel, Britta, Emma Brusell och Astrid Andersson. Emma Brusell, vars familj bodde i byn Sängen i Malingsbo kommun och var bekanta med Danielssons, hälsade på både i Gräsberg och på Södra Kloten. Astrid Andersson var folkskollärarinna i Kloten i 40 år.

Johanna Vilhelmina
Persson

Min farfar Kronajägare
Hauwitz Forslund bebyggde
väg det nära tran gårde
till min farfar. 1911 H

2

Till gården i Gräsberg gick det ingen riktig väg till Malingsbo, där man skulle handla. Stigen genom skogen var 3 fjärdingsväg (3/4 mil) lång och med stora lass använde man klövjehäst. Den första bilen kom till Malingsbo 1908. Det var handlaren som hade den, nummer U2. Och skolläraren hade cykel redan före 1900.

Anna Britta, som hon senare kallades av många i bygden, skulle nog helst ha velat gå ut i världen och ta arbete, men plats "i familj" ville hon inte ha. Men hon och bröderna Anders, Per och Kalle fick stanna hemma.

SÖDRA KLOTEN

Men hos Danielssons i Gräsberg fanns en dräng som hette Per Andersson. Det blev han som förde Anna Britta till Södra Kloten år 1900. Södra Kloten arrenderades av Pers far och där var också de äldre syskonen Anders och Emma.

Anna Britta Andersson

Per Andersson

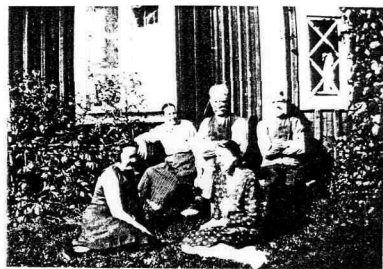
Mor Britta, som vi hädanefter kallar henne, (Karin föddes 1900) hade väl helst velat haft en egen gård men den äldre brodern Anders blev den som stod för arrendet och det var kanske inte alltid så lätt varken för den självständiga Mor Britta eller den säkre Per.

Södra Kloten

Köket

Familjen 1931

Södra Kloten hade bara 4 tunnland riktig åker norr om gården. At söder vid landsvägen låg Kyrkåkern och nedanför lagårn Långåkern. På Bullermossen kunde man slå några ynka strån på den sänka myren men runt ladan i "Bullern" var det fin ångsslog.

Stugan hade ett stort kök och 2 kammare, en med ingång från farstun och en från köket. Vinden var oinredd men där sov man på sommaren. Köket var vad vi sena tiders barn kallar "allrum"; matplats, kök, sovrums (för Anders) och allmänt sällskapsrum.

Bilden visar hela familjen 1931: Mor Britta, Per, Anders, Karin och Britta (född 1911).

I denna minnesteckning måste ju Mor Britta få första platsen, men hon var också den mest spännande och initiativkraftiga av de tre äldre på Södra Kloten. Och den mest talföra!

JORDBRUKET

Det till ytan lilla jordbruket sköttes så bra att det försörjde folket - och djuren - på gården. Fast Södra Kloten ligger högt och kargt fick man fram närmast kolossala skördar av råg, korn och havre. Folk från trakten förvånade sig. Hur var det möjligt? Jo, genom omtanke och omvårdnad om varje detalj. Till Sven skrev hon: "Rågåkern utanför stugan är så grön så den skuggar för fönstret som en mörkgrön gardin".

Gymnasisten Sven vid
rågåkern augusti 1931

Mor Britta grävde själv täckdiken för dräneringen. Gödselstacken var hennes skötebarn och dyngan hennes evangelium. När hon tillfrågades vad hon mest önskade sig till sin 50-årsdag, sade hon: "Endynggrep". Halm och torv växlades som strö under djuren och allt som kunde komposteras skulle tas till vara.

Åkrarna skulle vara som trädgårdsland. Jämna kanter skulle det vara. Sten och ogräs fick man plocka när jorden var bar och det fanns tid över. I en korg plockade man upp grästuvor efter harvningen och det lades sedan i någon grop för att jämna ut eller på ett sankt ställe för att öka åkerarealen. På våren skulle det plockas hästhov på åkern. De fick inte stå och fröa av sig. Hässjorna skulle vara vackra och jämna och hässjan "kammades" noga med räfsan. Sånt var förresten alla på gården noga med. På sänka marker var det ju inte mycket att slå, men det gjorde man ändå för "det skulle se snyggt ut".

Varför slet då Mor Britta och de andra så? Ja, inte var det för förtjänsten, möjligen för överlevnaden. Resultatet var det viktiga, inte att det skulle löna sig. Att arbeta för att det var roligt att arbeta. Och över glädjen att det växte.

Mor Britta fick också tid för blommor inne och ute, för köksväxter och ett stort jordgubbsland. Planteringar fanns det lite varstans. Fader Per åt väl inga råa grönsaker - det var ingen mat!- men grönsakssoppa serverades ofta. Annars var väl inte Mor Britta så förtjust i någon mer avancerad matlagning. "Vad ska vi ha till middag idag?" frågade Britta. "Ja, jag har gröt", sa ho. Men hon kunde nog laga mat om hon ville.

Blommorna inne var ompysslade och ute på tunet planterade hon fruktträd och - bokar. Bok ska naturligtvis inte gå i ett så högt läge och så långt norrut, men dessa bokar blev stora och granna. "Hur kommer det sig att dom växer så?" "Ja, dom får väl ett gödsellass då och då!" Bokplantorna hade hon nog fått av "fröken Anna" på Ramsberg. De beundrades av alla besökare.

ALLTID NAT PÅ GANG

Mor Britta satt sällan still. Alltid var det nåt på gång. Under vår, sommar och höst fanns det alltid utejobb. Hennes liv var att vara ute - i alla väder. Inte sov hon middag som "gubbarna" inte. "Nä, kom nu Sven så går vi ut. Dom slöa gubbarna får sova bäst dom vill!" Men att slipa lie, nå det kunde en kvinna aldrig göra, kanske inte ens Mor Britta. Att "ta emot" hö, var däremot ett typiskt kvinnogöra.

Anders, Per, Mor Britta

Det blev många sysslor utöver hemmet och barnen - och djuren. Och Mor Britta njöt av arbetet. Gärna det som karlar brukar göra. Hugga ved i skogen och hemma, sprida gödsel på åkern (ännu vid 78 års ålder). Att hugga i skogen, bl.a. **till** kolningsved, började hon **tidigt** med. Emma Brusell berättar att hennes första minne som flicka av Anna Britta var i Sjöbrobacken vid Klotsjön. Där kom hon och hennes morfar förbi i gigg och han ropade **till** någon i skogen: "Vad är det i skogen?" "Ja, vad är det för skojare på vägen?" sa Anna Britta och klev fram. Flickan blev nästan rädd för den kraftiga kvinnan med yxan men de både äldre fick sig ett rejält skratt.

EN TUSENKONSTNÄR

Men karlaktigheten **till** trots kunde hon förstås också spinna och väva och sy kläder. Det gällde att laga arbetskläder och stoppa strumpor. Hon spann åt andra också som kom **till** henne med säckar med ull. Foder med lammskinn levererade hon många och själv gick hon ofta i storväst av vadmal fodrad med lammskinn. Hon sydde byxor också av vadmalstyg. Det gjorde amatörskräddare Selén, kallad Flisselin, också och han tog bra betalt. "Är du så dyr" sa en till honom. "Anna Britta tar bara en krona!"

Att en kvinna snickrar är väl ovanligt än idag, men det gjorde hon. Hon gjorde t.ex. en skottkärra till det hjul som hon kommit över. Det enda som hon inte gjorde var väl att smida i gårdens smedja. Och att sköta hästen var karlarnas jobb. Kor, getter och gris hörde **till** kvinnorna.

En gång sa hon **till** Astrid Andersson: "Jag har mördat!" Det var när nötskrikorna blev för svåra och tog för många starungar. Då satte hon ut råttfällor med bete och fångade dem. "Såna rovdjur är det inte synd på!". Snara harar kunde hon också.

Mor Britta hade också ett arbete utanför Södra Kloten: att städa i skolan i Norra Almhöjden, kallat Skinnfoten. Det var när Karin redan var ute i landet och Britta gick i skolan. Mor Britta gick i skolan och styrde och ställde för lärarinnan var inte så praktisk. Det var inte bara städning, det var att se till hela skolhuset, laga skolbänkar, hugga och bära in ved, tvätta fönster. Ja t.o.m. laga mat och städa i lärarinnans rum.

Astrid Andersson: "Hon var som en mamma för lärarinnan. Alltid hette det: fråga Anna-Britta. Tala med Anna Britta. Kalla på Anna-Britta. Om det rökte in i spisen, inte kallade dom på gubbarna inte, nä Anna Britta var den som sotade. Och lagade diskbänkar och kunde allting. Och aldrig sa hon: Det har jag gjort och det har jag gjort!"

FRISK OCH STARK

Mor Britta räknade aldrig med något avstånd. Hon gick alltid de 12 kilometrarna till kyrkan i Ramsberg. Örebro Dagblad 1955: "Svårt att ta sig ned till kyrkan? När stora landsvägen går precis utanför förstubron? Neej, fråga då hellre hur det var uppe i Malingsbo. Där fick vi gå 3 gamla fjärdingsväg på stigar och över bäckar, där det endast var smala bräder att gå på. Nej, det är väl ingen sak att ta sig till kyrkan. Och jag blir så sinnu, när folk frågar mig om jag ska gå hem, när jag är nere i byn. Varför skulle jag inte kunna gå från kyrkbyn och hem?"

Hon åkte skidor till Kloten, c:a 6 km. Förr i tiden var det inte fint för kvinnor att skida, så hon ställde skidorna i kanten av samhället och gick in. Då var det en lång åkskida och en kort sparkskida, som hade en bit älgskinn under. Staven var tjock.

Mor Britta var praktiskt taget aldrig sjuk. Med hennes temperament blev det väl några olyckor, bl.a. brände hon sig illa en gång. Det var hennes starka fysik som gjorde att hon kunde klara allt det hon företog sig. T.o.m. hennes sista sjukdom passade in i det mönstret. Hon var på besök i granngården Staffas och måste gå igenom en hage där korna betade. Där fanns det en folkilsken ko. Men Mor Britta hade aldrig velat tro på sånt: "Det finns väl inga folkilskena kor, det är ju folkets fel!" Men den gången tog hon fel. Kon slog omkull henne, skadade henne svårt och tryckte in bröstet trots att det var en hornlös ko. Då var Mor Britta c:a 80 år och efter det blev hon aldrig riktigt bra. Troligen var detta orsaken till cancern som hon dog av.

DE ÄLSKADE DJUREN

Gården födde 1 hast, 4-6 kor, en hel del getter och ibland får och gris. Och alltid höns. Djuren gav henne möjlighet till värme och ömhet också sedan flickorna växt upp. Dem kunde hon prata med och pyssla om. Nån hörde henne prata med en nykalvad ko som hon kallade fru Blomkvist: "Nu tycker jag Du ska trivas och må bra, nu har Du fått vatten, kli och fårskt gräs".

Korna fick personliga namn: Krickelin, Hippa, Fina, Vackra, Stina, Stjärna. Och getterna: Snockla, Sebbla. Hästen Edda blev 31 år och Lotta 28 år. Men det var ju karlarnas område. Två karlar för en häst, 3 kvinnfolk för kor, getter, höns, får och gris.

Karin och Britta
med Edda

Hon annonserade efter och fick en getabock: "Och han var så fin och vit med en så fin vit lugg i pannan och hovarna var så fina". Men luggen klippte hon av honom för han uppförde sig "alldeles som om han var blind".

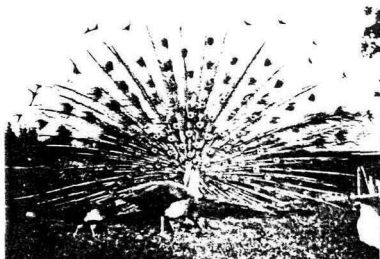
Kalvar och grisar fick tunnmjölk länge och varje dag ägnades lång tid åt att verkligen pyssla med djuren, se till att de inte bara hade mat utan att de också trivdes. Djuren kände på långt håll när Mor Britta kom. Slakten var ett elände. Då ville ingen egentligen vara med för det var nära vänner som skulle försvinna. Värst var det när gamla Lotta, 28 år, skulle säljas. Då grät Per.

DET VACKRA

Astrid Andersson berättar: "När jag kom till lärarinnebostadei i Kloten hade dom en mörk, hemsk tapet i köket. Jag klaga och sa att jag har då aldrig sett nåt så hemskt" "Ja, tala med Anna-Britta", sa dom, "hon kanske kan göra nåt bättre val". Och så köpte jag en tapet och Anna-Britta tapetserade. Hon tog så lite betalt: 8 kr. Det var en vit tapet med blå blommor. Det var den hon ritade av och gjorde en schablon av och målade upp hemma på Södra Kloten i kammaren.

Mor Brittas schablonmålning var berömd i trakten. Hon ville inte ha tapeter. "Det var bara lort" sa hon. Hon var rädd för vägglöss. Nej, hon kalkade väggarna och målade blommor med schablon. Ja, egentligen bara blommorna med schablon. Stjälkar och pistiller målade hon dit efteråt. Det kallade hon att "peppla". Hon gjorde själv sina penslar av tagel och ibland t.o.m. av hår. Hon provade också ett mer mekaniskt sätt som bestod i att hon hade en taggig brödkavel med en färgtrasa runt om, och så drog hon den direkt på väggen. I varje fall provade hon detta i farstun, enligt Britta.

Hon såg hela tiden det ovanliga och det vackra. Hon samlade rötter och grenar som var egendomliga. Ibland ritade hon roliga gubbar också i nån sorts modern stil. Hennes ordentlighet på åkern, i lägarn och inne hade nog en sorts konstnärlig ambition. Av Axel och Karin fick hon ett påfågelspar. De blev symboler för det vackra och onyttiga mitt bland all stråvan. Det blev ett folknöje att komma och titta på påfågellarna och sen dricka kaffe.

KONTANTA PENGAR

På en liten gård som Södra Kloten var det inte mycket pengar som var i omlopp. Arrendet kostade 10 kr/år som minst och 150 kr/år mot slutet. Kontanter behövdes förstås för att köpa kaffe, socker, salt, tyg o.s.v. så det gällde att finna på något.

Mor Brittas getmesost och getost var berömda i trakten och gav lite inkomster. Vanlig mesost och smör kunde också säljas. Att köra i skogen för Domänverket gav 2 kr/dag och att hugga vedbränsle betalades förr i tiden med 5 öre/kase (kase = kort, klent timmer rest i en spets), 1960 2 kr/kase. Kola milor med tillhörande vagnätter gav 1 kr/dag, ett somrardagsverke, på 12 tim (!) 1,25 kr/dag. Mor Britta berättade att hon gick t.o.m. för 75 öre/dag om 12 timmar.

Mor Britta kokar vassla som ska bli mesost (1931)

För städningen i Gillermossen, 3 km bort, varannan dag, fick hon 10 kr/mån. Då fick hon hugga ved också.

Mor Britta försökte sig också på att vara ombud för kaffeförsäljning. Det blev nog ingen succé för hon gav folk kredit och sen fick hon aldrig betalt. Hon var intresserad av att sälja och var också ombud för blomsterfrön.

När Mor Britta och Per blev gamla behövde de hjälp till gården. Men när sådan hjälp gick upp från 5 kr/dag till 20 kr/dag, då orkade ekonomin inte mer och då (c:a 1955) gav de upp arrendet.

INTRESSEN OCH ÅSIKTER

Mor Britta var nyfiken och intresserad av allt nytt, trots sin begränsade värld. Hon hade inte samma språk som de andra bondgummorna, inte samma intresseområde. Hon talade inte om blöjor och sockerkakor. Sánt var bisaker. Hon funderade i stället mycket på samhället och politiken och talade om sådant.

Så lanthustru hon var hade hon inget emot industrin. Hon trodde på "utvecklingen", tyckte det var spännande att tänka sig att man en gång skulle komma till månen. Som så många andra trodde hon fullt och fast på att det skulle gå att konstruera en evighetsmaskin. Det måste ju gå! Hon hade ett arrangemang med potatisar och strumpstickor som successivt doppades i vatten (kapillärkrafter) men hur hon tänkte sig det hela kan vi inte komma på så här långt efter.

Politiskt var både hon och maken Per socialdemokrater. De röstade alltid. Mor Britta tyckte inte om diktatorer som Stalin och Hitler. Hon skällde alltid på dem. "Varför kallar Du grisen för Hitler?" frågade någon. "Jo, ser Du, då går det lättare att slå ihjäl den!" En kalv - eller var det gris - fick heta Mussolini.

Mor Britta var närmast pacifist. Tyckte inte om försvar. Tyckte det gick för mycket pengar till sånt. Hon var arg på vissa skatter.

Hon hade ett fabulöst minne och kom ihåg dikter som hon läst i skolan (det var inte så strid informationsflod då!). Predikaren i Bibeln citerades ofta. Hon protesterade mot att sitta stilla och läsa för länge (hon var själv rätt rastlös) men i grund och botten tyckte hon ju om att läsa. "Kristens Resa" var en bok hon hade stor behållning av.

Hon hann gå på bio nån gång innan hon dog, men hon var inte särskilt imponerad. Och telefon skulle hon då aldrig tala i! (På Södra Kloten fanns aldrig telefon). En förmiddag då hon bodde hos Karin och Axel i Kloten och alla var borta ringde det flera gånger och till slut tog hon luren och sa: "Vad är det för väsen! Här är ju ingen hemma!" "Är inte Du hemma då?" sa grannfrun. Sen pratade hon på hur mycket som helst!

SÖDRA KLOTEN - ETT KART RASTSTÄLLE

Det var mycket folk som stannade till i Södra Kloten för kaffe och en pratstund. Och Mor Britta var beredd att prata med alla. Man trivdes i Södra Kloten. Där hade man tid. Luffarna togs väl om hand men när luffaren Otter en gång kom i bil sa Hor Britta: "Nog får man säga att tiderna har gått framåt när luffarna kommer i bil!"

Mor Britta kunde verkligen visa omsorg om människor. Lärarinnan i Skinnfoten var en av dem. En annan var en skollärlarinna som hade sällskap med en kronjägare och hon blev i grossess. Karl'n försvann. Kyrkoherde Broberg i Ramsberg sa: "Ut ur denna socken!" Men Mor Britta: "Det blir inte nå Ut ur sockna! Hon får komma till Södra Kloten. Nog har vi fattigt men nog har vi rum och mat åt henne". Det blev en stor träta i bygden och en lista cirkulerades där man fick skriva på om man ville ha henne tillbaka. Lärarinnan fick barnet - som dog - i Stockholm och fick sedan vara på Södra Kloten till hon kunde börja igen.

Mor Britta var spontan både i fördömelse och uppskattning. I brev till Sven: "Och så har vi fått en så snäll jägmästare; han är alldeles säkert bror till Gandhi!"

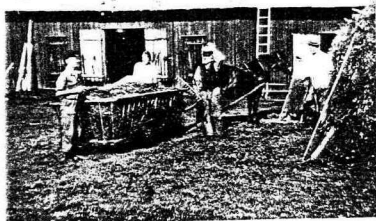
EKETORPARNAS LANTPARADIS

En av de större högtidsdagarna för oss på sommaren var utflykten till Södra Kloten. Då lastades charabangen (fyrhjulig vagn för parhästar och med bänkar runt om med passagerare vända mot varandra) med mor och far och barn och fastrar och en präktig matsäckskorg. Den innehöll bl.a. pannkakstärta med grädde och var lika god som Mor Brittans långfil och getmesost. Det huvudsakliga ändamålet med utflykten var blåbärs-plockning och alla stora var duktiga inklusive Södra Klotsborna medan barnen hade svårt att få mycket mer än "bottenskylan".

Dessa utflykter gjorde att jag alltid drömde om att få vara på Södra Kloten en längre tid. Sommaren 1931 blev denna dröm verklighet. Jag blev dräng på gården. Privilegierad, men ändå en arbetande pojke. Jag var då 15 år.

Det var en härlig sommar. Upp kl. 4 på måndagsmorgnar för att cykla de 12 km uppför backarna från Ramsberg till Södra Kloten för att vara i tid till arbetet skulle börja. Ner igen på lördagen.

Allt fick jag vara med på. Hässa, köra släpskrinda, plöja, mjölka, slå med lie, mocka i lagårn. Svårast var väl att slå med lie på den magra ängsslättern. Jag tog i så mycket och så länge att jag låg sjuk i 2 dar i "lieränken", överansträngning av magmusklerna, med åtföljande obehag.

Överallt följde jag "gubbarna", Karin och Britta, men mest Mor Britta. ut i skogen, till torvmyren, på åkern, i lagårn. När man är 15 år har man lätt för att beundra och Mor Britta blev då och allt framgent min idol. Alla de egenskaper hos henne som beskrivs i dessa minnen var de som jag då och nu sätter högt. Enkelhet, rättframhet, rättrådighet, humor, allvar, beslutsamhet, energi, klurighet, ärlighet, ömhet.

Turerna till Södra Kloten blev förstås bl.a. anledningen till att Karin kom till oss på Eketorp och senare till många av barnen på olika ställen i landet. Alla Eketorpar har samma känslor för familjen från Södra Kloten.

HUR HON VAR, VAD HON TRODDE PÅ

Mor Britta tyckte inte om när man var för lydig och ödmjuk. Man skulle vara lite uppkäftig - som hon sa. Hon tyckte om när man hittade på nånting, det skulle vara lite fart över en. Hon var nog något av en revolutionär samtidigt som hon var lugnt förtröstansfull. Sentimentalitet var hon fri från.

Lättja hade hon svårt att fördraga och hon föraktade all bekvämlighet. Hon var minsann själv aldrig rädd för besväret. Hon tyckte om folk som kunde se på livet med humor. I brev till Sven: "Jag har skrattrynkor kring ögonen, ja hela ansiktet blir som en lustig spindelväv".

Mor Britta var saklig och kavat och egentligen inte rädd för nånting och kunde säga ifrån så det hördes. Fysiskt modig var hon också. Det hände t.o.m. att hon jagade bort älgarna från havreåkern med yxan i högsta hugg.

Mor Britta levde i en gammaltestamentlig kristendom och hade en gammaldags kyrklighet. Att gå till kyrkan var för henne ett behov och att citera Bibeln och Katekesen något helt naturligt. I hennes mun blev bibelspråk och psalmverser till ordspråk användbara i det dagliga livet. Predikaren och Ordspråksboken hörde man mycket ur. Hon bad inte, hon talade med Gud.

När Jehovas vittnen kom till stugan och sa att de måste tro, tro, tro sa hon: "Tron utan gärningar är död!" Och: "Vi ska göra gott på jorden, det andra kan vi inte göra nåt åt!" Som barn hade hon varit rädd under de många domedags- och straffpredikningar hon då hört. Men efter en domedagspredikan senare i livet sa hon: "Det är inte så farligt!" Och till Mörtzell, målare, predikant och pingstvän: "Det går väl över, sa fan om böndagarna". "Kanske det", sa Mörtzell. "Det kan väl hända att jag svär till nån gång", sa hon (och det gjorde hon ganska ofta) "men jag vet, att jag ändå får erfara Guds barmhärtighet". I brev till Sven: "Jag känner att jag har en Gud dagligen; han håller min hand och jag får känna mig glad och trygg var jag är".

PER

Per Andersson var född 1863 och blev 93 år. Det var kanske inte så underligt att han kom litet i skymundan av Mor Britta. Per var en riktig hedersman. Stor, trygg, lugn och stilla. Ärlighet var ett utmärkande drag för honom och han var sjukligt rädd för att bli skyldig någon något. Han skulle betala omedelbart.

Även han var bra att ha för en 15-åring. Men han hade sina fixa idéer, bl.a. att jorden var platt. Att jag sände honom en jordglob fick honom inte att ändra åsikt. Per läste mycket i sin kammare. Signifikativt läste han i tidningen. "Vad betyder det?" frågade han Axel. "Ja, det är detsamma som karakteristiskt, typiskt". "Ja, varför skriver dom inte det då?" sa Per.

Per var en riktig viking. Frånsett en tilltagande stelhet i benen var han frisk och hade alla tänder i behåll vid 90 års ålder. Sánt var ovanligt förr och inte borstade man tänderna heller. Mor Britta hade bara en tand kvar hon. Per åt kopiösa mängder salt till maten - och det gick ju bra.

1931

1953

Per och Mor Britta hann båda uppleva barnbarnet Kristina född 1951.

Mor Britta begravdes i Ramsberg den 2 mars 1958. Det var den enda begravning där jag både skrattat och gråtit. Vi satt alla omkring hennes kista och liksom berättade för varann episoder ur Mor Brittans liv, tankar och gärningar. Vi var mycket lyckliga över att få ha haft henne bland oss.